

Bubo bubo (L.)

Duc, Dugu, Dúgul, Gran duc, Dugo.

O. Strigiforme
F. Strigidae

Descripció

Longitud 60-75 cm. Embergadura 160-188 cm. El mussol més gran d'europa, pesa de 2 a 4 Kg. Les femelles són més grans que els mascles. S'han descrit fins a 20 races a tota l'àrea de distribució de l'espècie, basant-se amb el tamany, la coloració i la longitud de l'ala. A la península ibèrica trobem *Bubo bubo hispanus*. La coloració de l'espècie es marró amb taques més fosques. Sota les ales el marró és més clar. El disc facial és poc marcat comparat amb d'altres mussols, i els ulls són de color taronja. Té plumalls en forma de banyes. L'aspecte general és molt robust, el cos i les ales són amples, la cua curta i les urpes són fortes.

Ecologia

Sedentari, viu tot l'any al mateix territori. Nidifica a casa nostra sempre lligat a substrats rocosos. Selecciona grans cingleres si pot, però també cria en petits talussos i fins i tot al terra sota algun matoll. Per a caçar selecciona els ecotons que proporcionen les zones de contacte entre les serres i la plana. A les zones humanitzades, com les nostres comarques, s'alimenta principalment de rates, encara que també caça conills, perdius, coloms, garces i és un gran controlador de predadors com la guineu, el gat mesquer, la mostela i altres rapinyaires.

Dades d'interés

Encara que podem sentir el crit (uhu...uhu...uhu..) impressionant del duc durant tot l'any, el millor moment són els vespres tranquils dels mesos d'hivern.

Distribució

Apareix parcialment en tot el paleòrtic. A Catalunya el podem trobar arreu excepte la Depressió de l'Ebre i algunes zones del Pirineu axial. A les nostres comarques presenta densitats importants, encara que manté una elevada mortalitat, principalment per electrocució i cacera.

Jaume Solé.

Bibliografia

- MIKKOLA, H. 1995. Rapaces nocturnas de Europa. Ed. Perfils.
- SOLÉ, J. 1994. Estudi preliminar de l'alimentació del Duc (*Bubo bubo*) a la conca del riu Gaià. VI Congrés de Biologia i Conservació dels rapinyaires mediterranis.
- SOLÉ, J. (en premsa). Red fox predation Eagle owl.
- SOLÉ, J. (en preparació). Factors que determinen la predació del Duc (*Bubo bubo*) sobre les rates (*Ratus* sp.).
- Foto : Jaume Solé.
- Fonts cartogràfiques: Història Natural dels Països Naturals Vol. XII.

Cerambyx cerdo L.

Banyarriquer

Cl. Insecta
 O. Coleoptera
 F. Cerambycids
 257 espècies a la Península Ibèrica

Descripció

Aquest insecte té el cos de color brunegre, èlitres més clars per la part posterior, antenes i potes negres. Antenes dels mascles de longitud doble que el cos, les de les femelles com el cos. 1er artell molt puntejat i arrugat. 2on artell quasi tan llarg com ample. El mascle oscil·la entre els 48 i els 50 mm per 13 mm d'amplada mitjana.

Les femelles entre 50 i 55 mm de llarg per 14-15 mm d'ample.

Ecologia i Distribució

Originari del nord d'Àfrica, és freqüent en rouredes i alzinars del centre i sud d'Europa. Es troba a tota la Península Ibèrica.

Els adults que volen principalment durant la nit són freqüents de maig a setembre. Els ous esfèrics són dipositats per la femella en nombre de 60 a 100 aïlladament o en grups de tres a l'interior de l'escorça. Les larves que

ecloïxen al cap de dues setmanes, tenen una vida de 2 a 3 anys, són de color marfil i assolixen de 70 a 100 mm de longitud. Aquestes van menjant l'escorça de l'arbre vell fins arribar a la part central d'aquest. La larva es transforma amb pupa en una galeria del tronc, de la qual surt l'adult a la tardor on hiverna fins l'estiu.

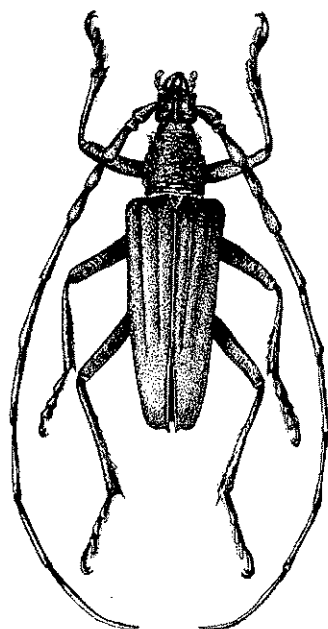
Dades d'interès

L'espècie es troba protegida en alguns països ja que a molt llocs està desapareixent a causa de la tala d'arbres vells.

D'altra banda pot produir danys alzinars vells, ja que actua com a xilòfag.

A causa però, de la poca utilització de l'alzina per productes forestals i el fet de que no es coneix cap cas on s'hagi convertit amb una plaga els danys es poden considerar nuls.

Christian Pomares.

Citacions

Existeixen diverses referències a Muntanyes de Prades.

Bibliografia

ZAHRADNIK, J. (1989): Guia de coleopteros de España y Europa. Ed. Omega (Barcelona).
 BLAS, M. (1987): Artòpodes II. "Història Natural del Paísos Catalans". Vol. 10. Enciclopedia Catalana (Barcelona).